Багряні дні… Крізь запах тління,
Крізь неба мертву синь
П’ють жадібно злоте проміння
Зажурені ліси.
Пустив по вітру хтось червінці
І пасма сріблянi…
Кому ж то саван осінь витче
В багряні дні?..
Вже хтось у тузі рвав волосся,
І місяць – колесом.
Прийшла й сказала кленам осінь:
"Несу
не сум,
а сон…"